TIESAS RĪKOJUMS (pirmā palāta)

2011. gada 30. jūnijā *

Lieta C-288/10

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu par LESD 267. pantu, ko *Rechtbank van koophandel te Dendermonde* (Beļģija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2010. gada 2. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2010. gada 10. jūnijā, tiesvedībā

Wamo BVBA

pret

JBC NV,

Modemakers Fashion NV.

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ticano [*A. Tizzano*] (referents), tiesneši E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*], Ž. Ž. Kāzels [*J.-J. Kasel*], E. Levits un M. Safjans [*M. Safjan*],

ģenerāladvokāte V. Trstenjaka [*V. Trstenjak*],
sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

atbilstoši Reglamenta 104. panta 3. punkta pirmajai daļai, saskaņā ar kuru Tiesa var lemt, izdodot motivētu rīkojumu,

uzklausījusi ģenerāladvokāti,

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 11. maija Direktīvu 2005/29/EK, kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 ("negodīgas komercprakses direktīva") (OV L 149, 22. lpp.).

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *Wamo BVBA* (turpmāk tekstā — "*Wamo*"), kurai pieder apģērbu veikalu ķēde *ZEB*, un *JBC NV* un *Modemakers Fashion NV*, kas ir uzņēmumi, kuriem pieder konkurējoši veikali, par cenu samazinājumu paziņojumos, kurus *Wamo* nosūtīja saviem klientiem.

Atbilstošās tiesību normas

Eiropas Savienības tiesības

3 Negodīgas komercprakses direktīvas 2005/29 6., 8. un 17. apsvērumā ir noteikts šādi:

"(6) Tādēļ ar šo direktīvu tuvina dalībvalstu tiesību aktus par negodīgu komercpraksi, tostarp negodīgu reklāmu, kas rada tiešu kaitējumu patērētāju ekonomiskajām interesēm, tādējādi radot netiešu kaitējumu likumīgu konkurentu ekonomiskajām interesēm. [..] Tā arī neaptver un neietekmē valsts tiesību aktus par negodīgu komercpraksi, kas rada kaitējumu tikai konkurentu ekonomiskajām interesēm vai attiecas uz tirgotāju darījumiem; pilnībā ņemot vērā subsidiaritātes principu, dalībvalstīs arī turpmāk varēs reglamentēt tādu praksi atbilstīgi Kopienas tiesību aktiem. [..]

[..]

(8) Ar šo direktīvu patērētāju ekonomiskās intereses ir tieši aizsargātas no negodīgas uzņēmēju komercprakses pret patērētājiem. [..]

[..]

(17) Vēlams precizēt, kāda komercprakse ir negodīga visos apstākļos, lai nodrošinātu lielāku juridisku noteiktību. Tādēļ I pielikumā ietverts pilns visu šādas prakses paveidu saraksts. Šie ir vienīgie komercprakses piemēri, ko var uzskatīt par negodīgiem, neizvērtējot katra atsevišķa gadījuma atbilstību no 5. līdz 9. pantam. Sarakstu var grozīt tikai ar šīs direktīvas pārskatīšanu."

4 Negodīgas komercprakses direktīvas 2005/29 1. pantā ir noteikts:

"Šīs direktīvas mērķis ir dot ieguldījumu iekšējā tirgus pareizā darbībā un sasniegt augsta līmeņa patērētāju tiesību aizsardzību, tuvinot dalībvalstu normatīvos un administratīvos aktus, kas attiecas uz negodīgu komercpraksi, kura rada kaitējumu patērētāju ekonomiskajām interesēm."

5 Šīs direktīvas 2. pantā ir paredzēts:

"Šajā direktīvā:

[..]

d) "uzņēmēja komercprakse attiecībā pret patērētājiem" (turpmāk — arī "komercprakse") ir jebkura tirgotāja veikta darbība, noklusējums, uzvedība vai apgalvojums, komerciāls paziņojums, tostarp reklāma un tirgdarbība, kas ir tieši saistīta ar produkta popularizēšanu, pārdošanu vai piegādi patērētājiem;

[..]."

6 Minētās direktīvas 3. panta 1. punktā ir noteikts:

"Šī direktīva attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi attiecībā pret patērētājiem, kā izklāstīts 5. pantā, pirms komercdarījuma, kas attiecas uz kādu produktu, pēc tā un tā laikā."

7 Atbilstoši tās pašas direktīvas 4. pantam:

"Dalībvalstis neierobežo nedz pakalpojumu sniegšanas brīvību, nedz brīvu preču apriti tādu iemeslu dēļ, kas ir šīs direktīvas tuvinātajā jomā."

8 Negodīgas komercprakses direktīvas 5. pantā ar nosaukumu "Negodīgas komercprakses aizliegums" ir noteikts:

"1. Negodīga komercprakse ir aizliegta.

2. Komercprakse ir negodīga, ja:

a) tā ir pretrunā profesionālās rūpības prasībām

un

b) tā attiecībā uz produktu būtiski kropļo vai var būtiski kropļot tā vidusmēra patērētāja saimniecisko rīcību, kuru produkts sasniedz vai kuram tas adresēts, vai vidusmēra grupas pārstāvja saimniecisko rīcību attiecībā uz produktu, ja komercprakse ir vērsta uz īpašu patērētāju grupu.

[..]

4. Jo īpaši komercprakse ir negodīga, ja:

a) tā maldina, kā izklāstīts 6. un 7. pantā,

vai

b) tā ir agresīva, kā izklāstīts 8. un 9. pantā.

5. Šīs direktīvas I pielikumā dotajā sarakstā ietverti komercprakses veidi, kas visos apstākļos uzskatāmi par negodīgiem. To pašu vienotu sarakstu piemēro visās dalībvalstīs, un to var grozīt tikai ar šīs direktīvas pārskatīšanu."

Valsts tiesības

9 1991. gada 14. jūlija Likuma par tirdzniecības praksi, kā arī patērētāju informēšanu un aizsardzību ([*Wet van 14 juli 1991 betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de consumen*], *Belgisch Staatsblad*, 1991. gada 29. augusts, turpmāk tekstā — "*WHP*") 49. panta redakcija ir šāda:

"Šā likuma izpratnē ar izpārdošanu saprot jebkuru pārdošanas piedāvājumu vai pārdošanu patērētājam, lai atjaunotu pārdevēja sezonas sortimentu īsākā laikā, un samazinātu produkta cenu, kas izziņota kā "Izpārdošana", "Opruiming", "Solden" vai "Schlussverkauf" vai citi līdzvērtīgi nosaukumi."

10 *WHP* 52. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Tādās jomās kā apģērbu izstrādājumi, ādas izstrādājumi, ādas galantērija un apavi, [izpārdošanas] var notikt tikai no 3. janvāra līdz 31. janvārim ieskaitot un no 1. jūlija līdz 31. jūlijam ieskaitot. [..]"

11 *WHP* 53. pantā ir noteikts:

"1. Gaidīšanas laikos no 15. novembra līdz 2. janvārim ieskaitot un no 15. maija līdz 30. jūnijam ieskaitot, 52. panta 1. punktā minētajās nozarēs ir aizliegts sniegt 42. pantā minētos paziņojumus par cenu samazinājumiem un paziņojumus, kas ļauj noprast cenas samazinājumu, lai kāda būtu to vieta vai paziņošanas līdzekļi.

[..]

Pirms gaidīšanas laika ir aizliegts sniegt paziņojumus par cenu samazinājumiem un paziņojumus, kas ļauj noprast cenas samazinājumu, ja tie ir spēkā attiecīgajā gaidīšanas laikā.

Neskarot 48. panta 4. punkta noteikumus, gaidīšanas laikā veiktās izpārdošanas nedrīkst būt saistītas ar paziņojumu par cenu samazinājumu, izņemot gadījumus un nosacījumus, kurus paredz karalis.

2. Rīkojumos, ko izdod saskaņā ar 52. panta 2. punktu, norāda gaidīšanas laikus, kuros ir piemērojams 1. punktā minētais aizliegums.

Ja nav regulējuma 52. panta 2. punkta nozīmē, tad 1. punktā minētais aizliegums ir piemērojams arī attiecībā uz norādītajā 52. panta 2. punktā minētajām izpārdošanām.

[..]

4. Paziņojums par cenas samazinājuma aizliegumu, kas minēts 1. un 2. punktā, nav piemērojams produktu pārdošanai gadījuma rakstura tirdzniecības notikumos, kas ilgst ne vairāk kā četras dienas, un kurus ne biežāk kā reizi gadā organizē vietējo pārdevēju grupas vai ar to līdzdalību.

Karalis var paredzēt noteikumus par šo pasākumu rīkošanu."

12 *WHP* tika atcelts ar 2010. gada 6. aprīļa Likumu par tirgus praksi un patērētāju aizsardzību (*Belgisch Statsblad*, 2010. gada 12. aprīlis, 20803. lpp.). Šis likums stājās spēkā 2010. gada 12. maijā, 32. pantā paredzot līdzīgu noteikumu kā *WHP* 53. pants.

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

13 2009. gada decembrī *Wamo* nosūtīja uzaicinājumu dažiem saviem klientiem par privātas pārdošanas organizēšanu tā veikalos no 2009. gada 18. līdz 20. decembrim (ieskaitot). Ielūgumā tika precizēts, ka šajās trīs dienās izvēlētie klienti var saņemt ievērojami zemākas cenas, uzrādot klientu karti.

14 2009. gada 18. decembrī *JBC NV* un *Modemakers Fashion NV* lūdza *Rechtbank van koophandel te Dendermonde* [Dendermondes Tirdzniecības tiesai] konstatēt, ka ar šo uzaicinājumu ir pārkāpts *WHP* 53. pants. Ar tajā pašā dienā izdotu rīkojumu šī tiesa ir aizliegusi piešķirt klientiem jebkādus cenu samazinājumus *ZEB* veikalos līdz 2010. gada 1. janvārim. Neizpildes gadījumā tiek piemērots naudas sodu EUR 2 500 par konstatētu pārkāpumu.

15 *WAMO* iesniedza trešās puses protestu pret rīkojumu, uzsverot, ka, pirmkārt, saskaņā ar *WHP* 53. pantu gaidīšanas laikā esot aizliegta nevis cenu samazinājuma piešķiršana, bet gan reklāmas paziņojumi par šiem cenu samazinājumiem. Otrkārt, *WHP* 53. pants neesot saderīgs ar negodīgas komercprakses direktīvu un tādējādi neesot piemērojams.

16 Uzskatot, ka izskatāmās prāvas risinājumam ir nepieciešama minētās direktīvas interpretācija, *Rechtbank van koophandel te Dendermonde* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālo jautājumu:

"Vai ar negodīgas komercprakses direktīvu nav saderīga tāda valsts tiesību norma, proti, [*WHP*] 53. pants, ar ko noteiktā periodā aizliedz sniegt paziņojumus par cenu samazinājumiem un paziņojumus, kas ļauj noprast cenas samazinājumu?"

Par prejudiciālo jautājumu

17 Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai negodīgas komercprakses direktīva ir jāinterpretē tādā nozīmē, ka ar to nepieļauj tādu kā pamatlietā aplūkoto valsts tiesību normu, ar ko vispārīgi aizliedz sniegt paziņojumus par cenu samazinājumiem un paziņojumus, kas ļauj noprast cenas samazinājumu noteiktās nozarēs laikā pirms izpārdošanām.

18 Saskaņā ar Reglamenta 104. panta 3. punkta pirmo daļu, ja atbilde uz jautājumu, kas Tiesai ir nodots prejudiciāla nolēmuma sniegšanai, skaidri izriet no judikatūras, Tiesa pēc tam, kad ir uzklausījusi ģenerāladvokātu, jebkurā brīdī var izdot motivētu rīkojumu, kurā ir norāde uz attiecīgo judikatūru.

19 Tiesa uzskata, ka tā tas ir šajā lietā, jo atbildi uz jautājumu var skaidri izsecināt tostarp no 2010. gada 14. janvāra sprieduma lietā C-304/08 *Plus Warenhandelsgesellschaft* (Krājums, I-217. lpp., 35.–51. punkts) un 2009. gada 9. novembra sprieduma lietā C-540/08 *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag* (Krājums, I-10909. lpp., 15.–38. punkts).

20 Lai atbildētu uz uzdoto jautājumu, ir svarīgi vispirms noteikt, vai *WHP* 53. panta 1. punkts, kas *rationae temporis* ir faktiem pamatlietā piemērojamais noteikums, ir paredzēts mērķiem, kas saistīti ar patērētāju aizsardzību, kura savukārt ietilpst negodīgas komercprakses direktīvas piemērošanas jomā.

21 Saskaņā ar minētās direktīvas 8. apsvērumu "patērētāju ekonomiskās intereses ir tieši aizsargātas no negodīgas uzņēmēju komercprakses pret patērētājiem" un atbilstoši tās 1. pantā ir paredzēts "sasniegt augsta līmeņa patērētāju tiesību aizsardzību, tuvinot dalībvalstu normatīvos un administratīvos aktus, kas attiecas uz negodīgu komercpraksi, kura rada kaitējumu patērētāju ekonomiskajām interesēm" (iepriekš minētais spriedums lietā *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag*, 21. punkts).

22 Savukārt atbilstoši negodīgas komercprakses direktīvas 6. apsvērumam no tās piemērošanas jomas ir izslēgti vienīgi tie valsts tiesību akti par negodīgu komercpraksi, kas rada kaitējumu "tikai" konkurentu ekonomiskajām interesēm vai attiecas uz tirgotāju darījumiem (skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Plus Warenhandelsgesellschaft*, 39. punkts, un lietā *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag*, 21. punkts).

23 Šajā ziņā jānorāda, ka *WHP* 53. panta 1. punkta mērķis skaidri neizriet no iesniedzējtiesas lēmuma.

24 Faktiski, pirmkārt, *Rechtbank van koophandel te Dendermonde*, atsaukdamās uz *Arbitragehof* [Arbitrāžas tiesas] 1995. gada 2. marta spriedumu, kas tika taisīts vairāk nekā 10 gadus pirms negodīgas komercprakses direktīvas pieņemšanas, tikai norāda, ka "attiecībā uz pagātni" minētais gaidīšanas perioda noteikums kalpoja divkāršam

mērķim, proti, pirmkārt, nodrošināt piemēroto cenu pārskatāmību tieši pirms izpārdošanas un tās laikā, nodrošinot patērētāju tiesību aizsardzību, un, otrkārt, nodrošināt tirgotājiem vienlīdzīgas iespējas pārdošanai un aizsargāt mazo tirgotāju pastāvēšanu.

25 Otrkārt, iesniedzējtiesas skatījumā, lai pamatotu *WHP* 53. panta 1. punktā paredzēto aizliegumu, ir svarīgi pārbaudīt, vai šis pasākums "var efektīvi veicināt patērētāju tiesību aizsardzību".

26 Tādējādi saskaņā ar iesniedzējtiesas nolēmumu nevar noteikt, vai *WHP* 53. panta 1. punkts efektīvi kalpo ar patērētāju aizsardzību saistītajiem mērķiem.

27 Tomēr būtu jāatgādina, ka nav Tiesas kompetencē prejudiciāla nolēmuma ietvaros lemt par to, kā interpretēt valsts tiesību aktus; to veic vienīgi iesniedzējtiesa. Faktiski Tiesai kompetenču sadales starp Savienības tiesām un valstu tiesām ietvaros ir jāņem vērā faktu un tiesību aktu konteksts, kādā prejudiciālie jautājumi iekļaujas, kā tas noteikts iesniedzējtiesas nolēmumā (2009. gada 24. aprīļa rīkojums lietā C-519/08 *Koukou*, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).

28 Tādējādi nevis Tiesai, bet iesniedzējtiesai ir jāpierāda, vai pamatlietā minētā valsts tiesību norma tik tiešām kalpo mērķiem, kas saistīti ar patērētāju tiesību aizsardzību, lai galu galā noteiktu, vai šāds noteikums ietilpst negodīgas komercprakses direktīvas piemērošanas jomā.

29 Pieņemot, ka iesniedzējtiesa nonāktu pie šāda secinājuma, vispirms ir jānoskaidro, vai paziņojumi par cenu samazinājumiem un paziņojumi, kas ļauj noprast cenas samazinājumu, kas aizliegti pamatlietā, ir komercprakse negodīgas komercprakses direktīvas 2. panta d) punkta izpratnē un vai uz to tādēļ attiecas minētajā direktīvā izvirzītie nosacījumi (šajā ziņā skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Plus Warenhandelsgesellschaft*, 35. punkts, un lietā *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag*, 16. punkts).

30 Šajā ziņā ir jānorāda, ka negodīgas komercprakses direktīvas 2. panta d) punktā, izmantojot īpaši plašu formulējumu, "komercprakses" jēdziens ir definēts kā "jebkura tirgotāja veikta darbība, noklusējums, uzvedība vai apgalvojums, komerciāls paziņojums, tostarp reklāma un tirgdarbība, kas ir tieši saistīta ar produkta popularizēšanu, pārdošanu vai piegādi patērētājiem" (iepriekš minētie spriedumi lietās *Plus Warenhandelsgesellschaft*, 36. punkts, un lietā *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag*, 17. punkts).

31 Tādas reklāmas kampaņas kā pamatlietā, kuru mērķis ir ievilināt patērētājus kāda tirgotāja tirdzniecības telpās, skaidri ietilpst uzņēmēja komercstratēģijā un tieši attiecas uz tā pārdošanas veicināšanu un noietu. No tā izriet, ka tā ir komercdarbība negodīgas komercprakses direktīvas 2. panta d) punkta izpratnē un līdz ar to ietilpst tās materiālās piemērošanas jomā (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag*, 18. punkts un tajā minētā judikatūra).

32 Kad tas ir noskaidrots, ir jāpārbauda, vai ar negodīgas komercprakses direktīvu netiek pieļauts *WHP* 53. panta 1. punktā minētais aizliegums sniegt paziņojumus par cenu samazinājumu.

33 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka negodīgas komercprakses direktīva veic pilnīgu noteikumu par negodīgu uzņēmumu komercpraksi pret patērētājiem saskaņošanu Kopienas līmenī. Tādējādi — kā tas ir skaidri paredzēts tās 4. pantā — dalībvalstis nevar noteikt vairāk ierobežojošus pasākumus nekā minētajā direktīvā paredzētie, pat lai nodrošinātu augstāku patērētāju aizsardzības līmeni (iepriekš minētais spriedums lietā *Plus Warenhandelsgesellschaf*, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).

34 Turklāt jāuzsver, ka minētās direktīvas 5. pantā ir izklāstīti kritēriji, pēc kuriem varētu noteikt apstākļus, kuros komercprakse tiek uzskatīta par negodīgu un tādēļ aizliedzamu.

35 Tādējādi saskaņā ar šī panta 2. punktu komercprakse ir negodīga, ja tā ir pretrunā profesionālās rūpības prasībām un pasliktina vai var būtiski ietekmēt vidusmēra patērētāja saimniecisko rīcību attiecībā uz produktu.

36 Turklāt negodīgas komercprakses direktīvas 5. panta 4. punktā ir definētas divas precīzas negodīgas komercprakses kategorijas, proti, "maldinošas darbības" un "agresīva prakse", kas atbilst attiecīgi direktīvas 6. un 7., kā arī 8. un 9. pantam.

37 Visbeidzot, tās pašas direktīvas I pielikumā ir ietverts arī izsmeļošs saraksts ar 31 komercprakses paveidu, kas saskaņā ar šīs direktīvas 5. panta 5. punktu ir uzskatāmi par negodīgiem "jebkuros apstākļos". Tādējādi, kā skaidri precizēts minētās direktīvas preambulas 17. apsvērumā, šie ir vienīgie komercprakses piemēri, ko var uzskatīt par negodīgiem, neizvērtējot katra atsevišķa gadījuma atbilstību negodīgas komercprakses direktīvas 5.–9. pantam (iepriekš minētais spriedums lietā *Plus Warenhandelsgesellschaf*, 45. punkts, un lietā *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag*, 34. punkts).

38 Attiecībā uz tādu valsts tiesību normu kā pamatlietā ir skaidrs, ka prakse paziņot patērētājiem par cenu samazinājumiem nav minēta negodīgas komercprakses direktīvas I pielikumā. Līdz ar to šādu praksi nevar aizliegt visos apstākļos, bet gan tikai tad, ja pēc īpaša novērtējuma veikšanas ir konstatēts šīs prakses negodīgais raksturs (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag*, 35. punkts).

39 Tomēr ir jāsecina, ka saskaņā ar *WHP* 53. panta 1. punktu ir aizliegti jebkuri paziņojumi par cenu samazinājumu un paziņojumi, kas ļauj noprast cenas samazinājumu, un nav jānosaka, ievērojot katras lietas faktu, vai attiecīgais komercdarījums ir "negodīga" rakstura, ņemot vērā negodīgas komercprakses direktīvas no 5. līdz 9. pantā noteiktos kritērijus (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Plus Warenhandelsgesellschaft*, 48. punkts, un spriedumu lietā *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag*, 36. punkts).

40 Ņemot vērā šos apstākļus, uz uzdoto jautājumu jāatbild, ka negodīgas komercprakses direktīva ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to nepieļauj tādu kā pamatlietā minēto tiesību normu, ar kuru vispārīgi aizliedz sniegt paziņojumus par cenu samazinājumiem un paziņojumus, kas ļauj noprast cenas samazinājumu periodā pirms izpārdošanas, ciktāl šis noteikums paredzēts ar patērētāju aizsardzību saistītajiem mērķiem. Iesniedzējtiesas kompetencē ir izvērtēt, vai tā tas ir pamatlietā.

Par tiesāšanās izdevumiem

41 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, tai jālemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nosprież:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 11. maija Direktīva 2005/29/EK, kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 ("negodīgas komercprakses direktīva") ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to nepieļauj tādu kā pamatlietā minēto tiesību normu, ar kuru vispārīgi aizliedz sniegt paziņojumus par cenu samazinājumiem un paziņojumus, kas ļauj noprast cenas samazinājumu periodā pirms izpārdošanas, ciktāl šis noteikums paredzēts ar patērētāju aizsardzību saistītajiem mērķiem. Iesniedzējtiesas kompetencē ir izvērtēt, vai tā tas ir pamatlietā.

[Paraksti]